

01 – 21.12.2010 - EV

De Rechtbank van eerste aanleg te Brugge, **EERSTE KAMER**, heeft het hiernavolgend vonnis verleend :

In de zaak 09/1157/A & 09/1158/A

rep nr 2010

In de zaak 09/1157/A

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,

bevoegd voor het grondgebied van de Provincie West-Vlaanderen, met kantoor gevestigd te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9

*woonstkeuze doende bij zijn raadsman meester
hierna vermeld*

advocaat te

eiser,

voor wie optreedt

, advocaat te

TEGEN

met ondernemingsnummer
te

en met vennootschapszetel gevestigd

verweerster,

voor wie optreedt Meester

, advocaat te

VRUGGESTELD VAN HET GRIFFIERRECHT
Afschrift ter kennisgebracht in uitvoering van
art. ....

In de zaak 09/1158/A

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,

bevoegd voor het grondgebied van de Provincie West-Vlaanderen, met kantoor
gevestigd te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9.

*woonstkeuze doende bij zijn raadsman meester
hierna vermeld*

advocaat te

eiser,

voor wie optreedt

, advocaat te

TEGEN

wonende te

verweerder,

voor wie optreedt Meester
en Meester
advocaten te

advocaat te
en Meester

In de zaak A.R. nr.09/1157/A

1.Rechtspleging.

Gelet op de inleidende dagvaarding, rechtsgeldig betekend aan verweester op 30
maart 2009.

De rechtbank nam kennis van het dossier van de rechtspleging en van de door partijen

overgelegde bundels.

Partijen werden gehoord in hun middelen bij monde van hun raadsman in de openbare terechtzitting van 23 november 2010.

Artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

2. Bijzonderste gegevens van de zaak.

Het betreft een perceel dat volgens het gewestplan _____, definitief vastgesteld bij KB van 05.02.1979, gelegen is in agrarisch gebied.

De _____ omvat een omvangrijk manègecomplex, bierhuis, restaurant, speeltuin, hondenkennel...zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunningen opgericht.

Krachtens notariële akte dd. 25.09.21976 werden de heer _____ en zijn echtgenote eigenaar van een perceel gelegen aan de _____

Op 22.05.1978 werd de heer _____ door de correctionele rechtbank te Brugge bij verstek veroordeeld voor het uitvoeren van illegale werken op voornoemd terrein. Het herstel in de vorige staat werd bevolen.

Na verzet werd hij door dezelfde rechtbank op 12.06.1978 opnieuw veroordeeld en werd het herstel in de vorige staat bevestigd.

Het hof van beroep te Gent veroordeelde de heer _____ bij arrest dd. 21.12.1978 tot herstel van het perceel in de vorige staat, binnen de 12 maanden na het in het kracht van gewijsde treden van het arrest.

Cassatieberoep werd bij arrest dd. 08.05.1979 verworpen.

Volgens de beschikking van het arrest dienen de volgende werken uitgevoerd te worden :

Het herstel in de vorige staat door het slopen van een manège, stallingen en een restaurant (incl. eventuele bodemplaat en funderingen), de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het terrein en het herstel van de bodem in de oorspronkelijke toestand.

Het voormeld arrest van het hof van beroep te Gent werd evenals een proces-verbaal van vaststelling aan verweerster op 16.12.1998 betekend.

Daarop volgde een cascade van procedures zowel voor de burgerlijke rechter ten gronde als in kortgeding én voor de Raad van State.

Bij notariële akte dd. 09.08.2007 werd het onroerend goed verkocht aan de _____, huidige verweerster.

Dezelfde dag werd conform art. 137,§1,4° DORO een afzonderlijke akte opgesteld waarbij de koper zijn verbintenis bevestigt om de opgelegde herstelmaatregel uit te voeren, onverminderd de verplichting van de oorspronkelijke eigenaar.

Een afschrift van die akte werd op 05.09.2007 aan de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur overgemaakt.

Op 20.11.2007 werd verweerster door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur aangemaand om over te gaan tot integrale uitvoering van het arrest.

Het arrest en een grosse van de afzonderlijke akte werden aan verweerster op 07.01.2008 betekend.

Alle uitspraken werden nogmaals betekend aan de heer op 24.06.2008.

Ondanks herhaald aandringen ondernam verweerster geen actie.

Eiser vordert de veroordeling van verweerster tot het uitvoeren van het definitief arrest van het hof van beroep te Gent van 21 december 1978, namelijk het bevel om de toestand in haar oorspronkelijke staat te herstellen door het slopen van een manège, stallingen en een restaurant (incl. eventuele bodemplaat en funderingen), de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het terrein en het herstel van de bodem in de oorspronkelijke toestand en dit binnen een termijn van zes maanden na de betekening van het vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging in nakoming van het bevel.

Dat alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Vooreerst beroept verweerster zich op de exceptio obscuri libelli, nu zij enkel eigenaar is geworden van de manège en eiser zijn vordering niet specificeert of omschrijft. Absolute duidelijkheid zou aan de orde zijn.

Verweerster vraagt de samenvoeging met de zaak gekend onder A..R. nr. 09/1158/A.

Verweerster beroept zich op de verjaring van de vordering van eiser wat betreft het bekomen van een dwangsom.

Verder is verweerster van oordeel dat de dagvaarding nietig is nu de naam van de optredend inspecteur niet wordt vermeld.

Volgens verweerster is de vordering onontvankelijk wegens de principiële onmogelijkheid om een strafveroordeling met een dwangsom kracht bij te zetten.

Verweerster is van oordeel dat de redelijke termijn werd overschreden.

De vordering zou ook onontvankelijk zijn bij gebrek aan voorafgaand advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid.

Indien de rechtbank zou oordelen dat geen advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid nodig zou zijn, vraagt verweerster dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Wat betreft de ongegrondheid verwijst verweerster naar de conclusies van de heer
voorgebracht in de samenhangende procedure.

Verweerster is slechts ten dele eigenaar, namelijk van de manège en niet van de
stallingen en

Verweerster kan niet gehouden zijn tot dwangsommen gelet op de onmogelijkheid om
aan de hoofdvordering tegemoet te komen.

Het zou ook niet mogelijk zijn vast te stellen welke gedragingen de verbeurte van
dwangsommen zou moeten teweegbrengen.

De manège, stallingen en restaurant zijn op heden niet meer wat ze waren in 1979.

Minstens zou eiser de aanstelling van een deskundige moeten vragen om na te gaan
wat er anno 2009 nog moet worden afgebroken. Om gevolg te geven aan het vonnis
van 1979.

Verweerster verzet zich tegen de gevorderde uitvoerbaarheid bij voorraad van het
tussen te komen vonnis.

Op het punt van de samenvoeging van de twee parallelle dossiers gedraagt eiser zich
naar de wijsheid van de rechtbank.

Eiser betwist alle door verweerster ingeroepen excepties.

Tevens betwist eiser alle door verweerster ten gronde opgeworpen verweermiddelen
en volhardt in zijn vordering.

In de zaak A.R. nr.09/1158/A

1.Rechtspleging.

Gelet op de inleidende dagvaarding, rechtsgeldig betekend aan verweerder op 30
maart 2009.

De rechtbank nam kennis van het dossier van de rechtspleging en van de door partijen
overgelegde bundels.

Partijen werden gehoord in hun middelen bij monde van hun raadsman in de openbare
terechtzing van 23 november 2010.

Artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtzaken werden in acht genomen.

2. Bijzonderste gegevens van de zaak.

Het betreft een perceel dat volgens het gewestplan , definitief vastgesteld bij KB van 05.02.1979, gelegen is in agrarisch gebied.

De omvat een omvangrijk manègecomplex, bierhuis, restaurant, speeltuin, hondenkennel...zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunningen opgericht.

Krachtens notariële akte dd. 25.09.21976 werden de heer en zijn echtgenote eigenaar van een perceel gelegen aan de

Op 22.05.1978 werd de heer door de correctionele rechtbank te Brugge bij verstek veroordeeld voor het uitvoeren van illegale werken op voornoemd terrein. Het herstel in de vorige staat werd bevolen.

Na verzet werd hij door dezelfde rechtbank op 12.06.1978 opnieuw veroordeeld en werd het herstel in de vorige staat bevestigd.

Het hof van beroep te Gent veroordeelde de heer bij arrest dd. 21.12.1978 tot herstel van het perceel in de vorige staat, binnen de 12 maanden na het in het kracht van gewijsde treden van het arrest.

Cassatieberoep werd bij arrest dd. 08.05.1979 verworpen.

Volgens de beschikking van het arrest dienen de volgende werken uitgevoerd te worden :
het herstel in de vorige staat door het slopen van een manège, stallingen en een restaurant (incl. eventuele bodemplaat en funderingen), de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het terrein en het herstel van de bodem in de oorspronkelijke toestand.

Het voormeld arrest van het hof van beroep te Gent werd evenals een proces-verbaal van vaststelling aan verweerder op 16.12.1998 betekend.

Daarop volgde een cascade van procedures zowel voor de burgerlijke rechter ten gronde als in kortgeding én voor de Raad van State.

Bij notariële akte dd. 09.08.2007 werd het onroerend goed verkocht aan de huidige verweester.

Dezelfde dag werd conform art. 137,§1,4° DORO een afzonderlijke akte opgesteld waarbij de koper zijn verbintenis bevestigt om de opgelegde herstelmaatregel uit te voeren, onverminderd de verplichting van de oorspronkelijke eigenaar.

Een afschrift van die akte werd op 05.09.2007 aan de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur overgemaakt.

Op 20.11.2007 werd verweester door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur aangemaand om over te gaan tot integrale uitvoering van het arrest.

Het arrest en een grosse van de afzonderlijke akte werden aan verweerder op 07.01.2008 betekend.

Alle uitspraken werden nogmaals betekend aan de heer _____ op 24.06.2008.

Ondanks herhaald aandringen ondernam verweerder geen actie.

Eiser vordert de veroordeling van verweerder tot het uitvoeren van het definitief arrest van het hof van beroep te Gent van 21 december 1978, namelijk het bevel om de toestand in haar oorspronkelijke staat te herstellen door het slopen van een manège, stallingen en een restaurant (incl. eventuele bodemplaat en funderingen), de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het terrein en het herstel van de bodem in de oorspronkelijke toestand en dit binnen een termijn van zes maanden na de betekening van het vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging in nakoming van het bevel..

Dat alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Verweerder beroept zich op de verjaring van de vordering van eiser wat betreft het bekomen van een dwangsom.

Verder is verweerder van oordeel dat de dagvaarding nietig is nu de naam van de optredend inspecteur niet wordt vermeld..

Volgens verweerder is de vordering onontvankelijk wegens de principiële onmogelijkheid om een strafveroordeling met een dwangsom kracht bij te zetten.

Verweerder is van oordeel dat de redelijke termijn werd overschreden en dat proportionaliteitsbeginsel werd geschonden.

De vordering zou ook onontvankelijk zijn bij gebrek aan voorafgaand advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid.

Indien de rechtbank zou oordelen dat geen advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid nodig zou zijn, vraagt verweerder dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Verweerder is van oordeel dat de vordering van eiser ongegrond is aangezien hij geen eigenaar meer is van de _____ die hij in delen heeft verkocht en er geen zeggenschap meer op heeft zodat hij niet bij machte is aan de hoofdvordering te voldoen en er geen dwangsommen kunnen verbeuren.

Verweerder verwijst naar enkele processen-verbaal van 1997 en 1998

Door het verloop van tijd en door de wijziging in de wetgeving zou het voor eiser thans zelfs niet meer mogelijk zijn een vonnis te bekomen voor de bijkomende gebruiken.

Tenslotte merkt verweerder op dat er een complete inopportunititeit aanwezig is om thans nog een dwangsom op te leggen, o.a. verwijzende naar het ruimtelijk structuurplan.

Verweerder verzet zich tegen de uitvoerbaarheid bij voorraad van het vonnis.

3. Beoordeling.

I. SAMENVOEGING.

Beide zaken betreffen dezelfde problematiek tussen eiser en de respectievelijke verwerende partijen omtrent de _____ te _____ zodat het aangewezen is beide zaken samen te behandelen teneinde onverenigbare beslissingen te vermijden.

In de zaak A.R. nr.09/1157/A

I. EXCEPTIES.

A. Exceptio obscuri libelli.

Verweerster beweert niet precies te weten welke de herstelmaatregelen zijn, noch wat eiser bedoelt met "herstel in de oorspronkelijke toestand", temeer zij met de stallingen en _____ niets te maken heeft.

Uit de inleidende dagvaarding blijkt evenwel zeer duidelijk waarover het gaat, namelijk het uitvoeren van het arrest van het hof van beroep te Gent dd. 21.12.1978 onder verbeurte van een dwangsom.

Het voornoemd arrest werd aan verweerster trouwens betekend en werd de verbintenis van verweerster in toepassing van artikel 137, §1 DRO in een afzonderlijke akte opgenomen.

Wat precies het herstellen in de oorspronkelijke staat thans inhoudelijk precies betekent, is een vraag die de grond van de zaak betreft en niets te maken heeft met de ingeroepen exceptie.

Verweerster kan zich derhalve niet op de exceptio obsuri libelli beroepen.

B. Verjaring van de vordering inzake dwangsom.

Vroeger (voor de wet van 10.06.1998) bedroeg actio iudicati 30 jaar.

De aanvangstermijn van de termijn valt samen met het einde van de door de rechter

toegestane termijn voor vrijwillig herstel, hetgeen in overeenstemming is met art. 2257 lid 3 B.W., dat bepaalt dat de verjaring niet loopt ten aanzien van de schuldvordering die op een bepaalde dag vervalt, zolang die dag niet verschenen is (zie o.a. P Vansant, *De herstel vordering in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Mechelen, Kluwer, 435, nr. 401.).

In het arrest van het hof van beroep te Gent dd. 21.12.1978 diende het herstel in de vorige staat te gebeuren binnen de 12 maanden na het in kracht van gewijsde treden van het arrest.

Het cassatieberoep werd verworpen bij arrest dd. 08.05.1979, zodat het herstel in de vorige staat tegen uiterlijk 08.05.2000 diende te gebeuren.

De 30 jarige termijn begon te lopen vanaf 08.05.1980.

Ondertussen werd de wet van 10.06.1998 op 27.07.1998 van kracht.

Ingevolge die wet bedroeg de actio iudicati 10 jaar. Artikel 10 van die wet voorziet dat wanneer de rechtsovereenkomst is ontstaan voor de inwerkingtreding van de wet, hetgeen hier het geval is, de nieuwe verjaringstermijn begint te lopen vanaf haar inwerkingtreding, zonder dat de verjaringstermijn 30 jaar mag overschrijden.

De 10-jarige verjaringstermijn begon te lopen vanaf 27.07.1998 om te eindigen op 27.07.2008.

De oude uitspraken werden op 16.12.1998 aan de heer betekend, zodat een nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar begon te lopen.

Alle uitspraken werden op 24.06.2008 betekend en het bevel tot uitvoering op 25.07.2008, zodat opnieuw de actio iudicati geldig werd gestuit.

De vordering tot uitvoering van de oorspronkelijke uitspraak van het hof van beroep te Gent is derhalve niet verjaard.

De dwangsom is een persoonlijke rechtsovereenkomst en verjaart aldus door verloop van 10 jaar vanaf haar ontstaan.

De wet op de dwangsom dd. 31.01.1980 trad in werking op 02.03.1980.

De termijn om een dwangsom te vorderen liep aanvankelijk vanaf dan voor een periode van 30 jaar, doch ingevolge de wet van 10.06.1998, begon een tienjarige termijn te lopen vanaf de inwerkingtreding van die wet op 27.07.1998 om te eindigen op 27.07.2008.

Eiser diende om een dwangsom te bekomen te dagvaarden voor 27.07.2008, doch deed dit op 30 maart 2009.

Zoals hoger uiteengezet werd de verjaring van de herstellvordering gestuit, doch aangezien er nooit een dwangsom was voorzien in de diverse uitspraken, werd de verjaring wat betreft de dwangsom nooit gestuit en is die vordering bijgevolg verjaard.

C. Nietigheid van de dagvaarding.

Door te bepalen dat de stedenbouwkundige inspecteur herstelmaatregelen mag vorderen heeft de decreetgever hem de hoedanigheid en het belang toegekend om in de aangelegenheid ruimtelijke ordening, die tot zijn bevoegdheid behoort, in rechte op te treden.

Wanneer een wet aan een openbare dienst de bevoegdheid toekent om in rechte op te treden, kent zij hem impliciet de rechtspersoonlijkheid toe (A. Mast e.a., *Overzicht van het Belgische administratief recht 1999*, p. 72 e.v., nr. 55 e.v.).

Het publiekrechtelijk procédé bestaat erin dat toepassing wordt gemaakt van art. 9 van de bijzondere wet hervorming instellingen. Luidens die bijzondere wetsbepaling kunnen de Gemeenschappen en Gewesten, in de aangelegenheden die tot hun bevoegdheid behoren, bij decreet, gedecentraliseerde diensten, instellingen en ondernemingen oprichten. Dat oprichtingsdecreet kan aan de voornoemde organismen rechtspersoonlijkheid toekennen (Kaat Leus & Sven Baeten, *Nieuwe vormen van overheidspersonen, Rechtspersonenrecht*, P.U.C. Willy Delva 1999, p. 161 e.v. nr. 12 e.v.).

Wat betreft het in rechte treden gelden voor alle rechtspersonen de regelen van burgerlijke rechtspleging van de art. 34 Ger.W. en 703, lid 1 Ger.W.

Uit art. 703 lid 1 en 34 Ger.W. volgt dat het niet zelf preciseert door welke organen de rechtspersonen in rechte treden maar dat het de bevoegde wetgever ertoe machtigt te bepalen welk orgaan die rechtspersoon vertegenwoordigt voor de rechter (Arbitragehof 135/98, 16 december 1988, B.S. 2 april 1999, 11096).

Door de stedenbouwkundige inspecteur als orgaan van het Vlaamse Gewest en het college van burgemeester en schepenen als orgaan van de gemeente te machtigen om de in art. 149 DORO voorziene herstelmaatregelen te vorderen voor de burgerlijke rechtbank, heeft de decreetgever geen afbreuk gedaan aan de voormelde bepalingen van het gerechtelijk Wetboek en verhindert hij de toepassing ervan niet.

De decreetgever beoogt integendeel de inwerkinstelling ervan te verzekeren ten aanzien van een rechtspersoon die onder de bevoegdheid van het gewest of de gemeente valt, door te preciseren door welk orgaan die rechtspersoon in rechte treedt.

Met de vermelding in de dagvaarding "*DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR BEVOEGD VOOR DE PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, met kantoren gevestigd te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9*" wordt de binnen zijn wettelijke opdracht optredende ambtenaar op afdoende wijze naar voormelde wetsbepalingen geïdentificeerd wat betreft zijn functie, het bestuur en het adres.

De vermelding van de natuurlijke persoon die aangesteld is als stedenbouwkundige inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie West-Vlaanderen, wordt door de wet niet vereist.

De in rechte tredende rechtspersoon wordt voldoende geïdentificeerd door de

vermelding van haar benaming, rechtskarakter en zetel.

Verweerders hebben als tegenpartij wel het recht om in elke stand van het geding te eisen dat de aldus in rechte tredende rechtspersoon de identiteit meedeelt van de natuurlijke personen die zijn organen zijn (art. 703, 3de en 4de lid Ger.W.; zie ook Piet Taelman, *Het optreden in rechte van rechtspersonen, Rechtspersonenrecht*, P.U.C. Willy Delva 1999, p. 77 e.v. nr. 44 e.v.).

De dagvaarding is bijgevolg niet nietig.

D. Advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Verweerster stelt dat het advies hier zeker moet worden gevraagd aangezien aan de herstellvordering een dwangsom wordt gekoppeld.

Die redenering gaat hier niet meer op aangezien de vordering wat betreft de dwangsom onontvankelijk is gelet op de ingetreden verjaring.

Art. 6.1.7 van de VCRO bepaalt :

"De stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen kunnen slechts overgaan tot het inleiden van een herstellvordering voor de rechter of tot het ambtshalve uitvoeren van een herstellmaatregel, wanneer de Hoge Raad daartoe voorafgaandelijk een positief advies heeft verleend."

Art. 6.1.46 VCRO bepaalt :

"Onverminderd artikel 6.1.10, tweede lid kan de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen eerst na het verkrijgen van het positief advies, vermeld in artikel 6.1.7 overgaan tot het opstarten van een ambtshalve uitvoering. Voor de toepassing van dit lid wordt onder het opstarten van een ambtshalve uitvoering verstaan :

- 1° hetzij het aanvatten van een gunningsprocedure tot aanwijzing van een particulier die het vonnis of arrest zal uitvoeren;*
- 2° hetzij het schriftelijk of mondeling belasten van een particulier, binnen een raamovereenkomst, tot uitvoering van het vonnis of het arrest;*
- 3° hetzij het geven van de nodige instructies aan een ambtenaar of een dienst tot uitvoering van het vonnis of het arrest*

In casu wordt duidelijk niet voldaan aan de voorwaarden zoals hierboven opgesomd in art. 6.1.46 VCRO.

Wel is de rechtbank van oordeel dat eiser ten aanzien van verweerster wel een herstellmaatregel vordert, nu verweerster nog niet werd veroordeeld tot een herstellmaatregel.

Het advies van de Hoge Raad was dan ook vereist vooraleer eiser tot huidige dagvaarding kon overgaan.

De vordering van eiser tot herstel in de oorspronkelijke staat is dan ook onontvankelijk.

Nu eiser in het ongelijk wordt gesteld, is hij tot betaling van de gerechtskosten gehouden.

De rechtsplegingsvergoeding wordt op het basisbedrag van 1.200,00 euro begroot vermits er geen enkele rechtsgeldige reden voorhanden is om van dit basisbedrag af te wijken.

In de zaak A.R. nr.09/1158/A

I. EXCEPTIES.

A. Verjaring van de vordering inzake dwangsom.

Vroeger (voor de wet van 10.06.1998) bedroeg actio iudicati 30 jaar.

De aanvangstermijn van de termijn valt samen met het einde van de door de rechter toegestane termijn voor vrijwillig herstel, hetgeen in overeenstemming is met art. 2257 lid 3 B.W., dat bepaalt dat de verjaring niet loopt ten aanzien van de schuldvordering die op een bepaalde dag vervalt, zolang die dag niet verschenen is (zie o.a. P Vansant, *De herstel vordering in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Mechelen, Kluwer, 435, nr. 401.).

In het arrest van het hof van beroep te Gent dd. 21.12.1978 diende het herstel in de vorige staat te gebeuren binnen de 12 maanden na het in kracht van gewijsde treden van het arrest.

Het cassatieberoep werd verworpen bij arrest dd. 08.05.1979, zodat het herstel in de vorige staat tegen uiterlijk 08.05.2000 diende te gebeuren.

De 30 jarige termijn begon te lopen vanaf 08.05.1980.

Ondertussen werd de wet van 10.06.1998 op 27.07.1998 van kracht.

Ingevolge die wet bedroeg de actio iudicati 10 jaar. Artikel 10 van die wet voorziet dat dat wanneer de rechtsovordering is ontstaan voor de inwerkingtreding van de wet, hetgeen hier het geval is, de nieuwe verjaringstermijn begint te lopen vanaf haar inwerkingtreding, zonder dat de verjaringstermijn 30 jaar mag overschrijden.

De 10-jarige verjaringstermijn begon te lopen vanaf 27.07.1998 om te eindigen op 27.07.2008.

De oude uitspraken werden op 16.12.1998 aan de heer betekend, zodat een nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar begon te lopen.

Alle uitspraken werden op 24.06.2008 betekend en het bevel tot uitvoering op 25.07.2008, zodat opnieuw de actio iudicati geldig werd gestuit.

De vordering tot uitvoering van de oorspronkelijke uitspraak van het hof van beroep te Gent is derhalve niet verjaard.

De dwangsom is een persoonlijke rechtsovereenkomst en verjaart aldus door verloop van 10 jaar vanaf haar ontstaan.

De wet op de dwangsom dd. 31.01.1980 trad in werking op 02.03.1980.

De termijn om een dwangsom te vorderen liep aanvankelijk vanaf dan voor een periode van 30 jaar, doch ingevolge de wet van 10.06.1998, begon een tienjarige termijn te lopen vanaf de inwerkingtreding van die wet op 27.07.1998 om te eindigen op 27.07.2008.

Eiser diende om een dwangsom te bekomen te dagvaarden voor 27.07.2008, doch deed dit op 30 maart 2009.

Zoals hoger uiteengezet werd de verjaring van de herstellvordering gestuit, doch aangezien er nooit een dwangsom was voorzien in de diverse uitspraken, werd de verjaring wat betreft de dwangsom nooit gestuit en is die vordering bijgevolg verjaard.

B. Nietigheid van de dagvaarding.

Door te bepalen dat de stedenbouwkundige inspecteur herstelmaatregelen mag vorderen heeft de decreetgever hem de hoedanigheid en het belang toegekend om in de aangelegenheid ruimtelijke ordening, die tot zijn bevoegdheid behoort, in rechte op te treden.

Wanneer een wet aan een openbare dienst de bevoegdheid toekent om in rechte op te treden, kent zij hem impliciet de rechtspersoonlijkheid toe (A. Mast e.a., *Overzicht van het Belgische administratief recht 1999*, p. 72 e.v., nr. 55 e.v.).

Het publiekrechtelijk procédé bestaat erin dat toepassing wordt gemaakt van art. 9 van de bijzondere wet hervorming instellingen. Luidens die bijzondere wetsbepaling kunnen de Gemeenschappen en Gewesten, in de aangelegenheden die tot hun bevoegdheid behoren, bij decreet, gedecentraliseerde diensten, instellingen en ondernemingen oprichten. Dat oprichtingsdecreet kan aan de voornoemde organismen rechtspersoonlijkheid toekennen (Kaat Leus & Sven Baeten, *Nieuwe vormen van overheidspersonen*, *Rechtspersonenrecht*, P.U.C. Willy Delva 1999, p. 161 e.v. nr. 12 e.v.).

Wat betreft het in rechte treden gelden voor alle rechtspersonen de regelen van burgerlijke rechtspleging van de art. 34 Ger.W. en 703, lid 1 Ger.W.

Uit art. 703 lid 1 en 34 Ger.W. volgt dat het niet zelf preciseert door welke organen de rechtspersonen in rechte treden maar dat het de bevoegde wetgever ertoe machtigt te bepalen welk orgaan die rechtspersoon vertegenwoordigt voor de rechter (Arbitragehof 135/98, 16 december 1988, B.S. 2 april 1999, 11096).

Door de stedenbouwkundige inspecteur als orgaan van het Vlaamse Gewest en het college van burgemeester en schepenen als orgaan van de gemeente te machtigen om de in art. 149 DORO voorziene herstelmaatregelen te vorderen voor de burgerlijke rechtbank, heeft de decreetgever geen afbreuk gedaan aan de voormelde bepalingen van het gerechtelijk Wetboek en verhindert hij de toepassing ervan niet.

De decreetgever beoogt integendeel de inwerkinstelling ervan te verzekeren ten aanzien van een rechtspersoon die onder de bevoegdheid van het gewest of de gemeente valt, door te preciseren door welk orgaan die rechtspersoon in rechte treedt.

Met de vermelding in de dagvaarding "*DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR BEVOEGD VOOR DE PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, met kantoren gevestigd te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9*" wordt de binnen zijn wettelijke opdracht optredende ambtenaar op afdoende wijze naar voormelde wetsbepalingen geïdentificeerd wat betreft zijn functie, het bestuur en het adres.

De vermelding van de natuurlijke persoon die aangesteld is als stedenbouwkundige inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie West-Vlaanderen, wordt door de wet niet vereist.

De in rechte tredende rechtspersoon wordt voldoende geïdentificeerd door de vermelding van haar benaming, rechtskarakter enz ...

Verweerders hebben als tegenpartij wel het recht om in elke stand van het geding te eisen dat de aldus in rechte tredende rechtspersoon de identiteit meedeelt van de natuurlijke personen die zijn organen zijn (art. 703, 3de en 4de lid Ger.W.; zie ook Piet Taelman, *Het optreden in rechte van rechtspersonen, Rechtspersonenrecht*, P.U.C. Willy Delva 1999, p. 77 e.v. nr. 44 e.v.).

De dagvaarding is bijgevolg niet nietig.

C. Advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Eiser vordert de veroordeling van verweerder tot het uitvoeren van het definitief arrest van het hof van beroep te Gent dd. 21.12.1978, namelijk het bevel om de toestand in haar oorspronkelijke staat te herstellen onder verbeurte van een dwangsom.

Het is duidelijk dat de vordering van eiser er enkel is gekomen teneinde een dwangsom te bekomen nu zij reeds over een titel beschikt ten aanzien van verweerder.

De vordering tot het bekomen van een dwangsom is onontvankelijk gelet op de ingetreden verjaring, zoals hoger uiteengezet.

Er is derhalve geen advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid van doen.

D. Onontvankelijkheid wegens gezag van gewijsde.

Zoals reeds vermeld is het de enige bedoeling van eiser een dwangsom te koppelen aan de uitvoering van het arrest van het hof van beroep te Gent dd. 21.12.1978.

De vordering in verband met de dwangsom is onontvankelijk wegens de ingetreden verjaring.

De vordering tot veroordeling tot uitvoering van voornoemd arrest is onontvankelijk nu eiser reeds over een titel beschikt om tot uitvoering van het vonnis over te gaan.

E. Gerechtskosten.

Eiser wordt in het ongelijk gesteld en is gehouden tot betaling van de gerechtskosten.

De rechtsplegingsvergoeding wordt op het basisbedrag van 1.200,00 euro begroot vermits er geen enkele rechtsgeldige reden voorhanden is om van dit basisbedrag af te wijken.

OM DEZE REDENEN,

De Rechtbank,

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle strijdige en meeromvattende besluiten verwerpend als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig.

Voegt de zaken gekend onder A.R. nr. 09/1157/A en A.R. nr. 09/1158/A samen.

In de zaak A.R. nr.09/1157/A

Verklaart de vordering van eiser tot het bekomen van een dwangsom onontvankelijk, gelet op de ingetreden verjaring.

Verklaart de vordering van eiser tot herstel in de oorspronkelijke staat onontvankelijk bij gebrek aan advies van de Hoge Raad..

Veroordeelt eiser tot het betalen van de gedingskosten die in zijn hoofde niet dienen begroot te worden vermits deze hem ten laste blijven en begroot deze kosten in hoofde van verweerster op 1.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

In de zaak A.R. nr.09/1158/A

Verklaart de vordering van eiser tot het bekomen van een dwangsom onontvankelijk, gelet op de ingetreden verjaring.

Verklaart de vordering van eiser tot herstel in de oorspronkelijke staat onontvankelijk gelet op het gezag van gewijsde van het arrest van het hof van beroep te Gent dd. 21.12.1978.

Veroordeelt eiser tot het betalen van de gedingskosten die in zijn hoofde niet dienen begroot te worden vermits deze hem ten laste blijven en begroot deze kosten in hoofde van verweerster op 1.200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs alle verhaal en zonder enige borgstelling.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtshof te Brugge op **dinsdag eenentwintig december tweeduizend en tien.**

Aanwezig zijn :

rechter, alleenrechtsprekend;
griffier.